

Der tales om spredning, som er et vanskeligt problem – både for kommunerne, som skal modtage de mennesker, og for dem, der skal tvinges til at bo et givet sted – og jeg skal benytte lejligheden til at erklære, at jeg ikke er imod ghettoer som sådan. Jeg er imod tvangsmæssige ghettoer, som vi f.eks. kendte under fascismen, kommunismen og nazismen, men frivillige ghettoer kan udmærket være et gode. Jeg skal bare minde om Chinatown og Little Italy osv., som findes i mange amerikanske byer, og i hvert fald i den første tid er det en naturlig trang for mennesker med en bestemt kulturbaggrund at søge sammen, når de er et nyt sted. Men der skal være mulighed for dem til at appellere om at komme et andet sted hen, end de først har fået anvist. Hvis de har familiemæssige eller kulturelle tilknytninger til andre steder i landet, er der ikke megen grund til f.eks. at sende nogle, der har mange relationer til Bornholm, til Nordjylland eller omvendt, eller hvilke steder det nu kan være. Her skal vi have noget fleksibilitet ind.

Hvad kommunerne angår, tales der om kommunernes selvbestemmelsesret. Jeg mener ikke, kommunerne har noget at klage over. Jeg kan ikke lide de stater i Europa eller i den øvrige rige, vestlige verden, der undslår sig for at tage et passende kontingent af verdens flygtninge og svigter deres pligt på det felt, og de, der er enige med mig i dette, må også sige: Vi kan heller ikke tolerere, at visse kommuner i Danmark undslår sig og slår kors for sig, bare fordi de er så rige, at de ikke har haft behov for at bygge almenyttige boliger, eller hvad grunden nu kan være. Men der er altså problemer i det, kan jeg godt se. Jeg ved ikke, om man kan betale sig fra det, så de kommuner, der ingen flygtninge har, betaler til dem, der tager rigtig mange, men det må være forhandlingsstof.

Jeg vil i øvrigt sige, at dette at blive spredt ud over hele landet ofte er en fordel for flygtninge og andre nyankomne. Jeg har på mine mange rejser rundt i landet oplevet, at ikke mindst i de små kommuner, de såkaldt tyndt befolkede, ydmyge steder, har flygtningene dér vældig gode relationer til den omboende befolkning, der danner besøgsgrupper og i det hele taget støtter og hjælper, så forholdene er ikke kun dårlige.

Så er der Dansk Flygtningehjælp, som flere af ordførerne har været inde på. Jeg mener, at Dansk Flygtningehjælp har gjort en fremragende indsats for dette land og for de mennesker,

vi har betroet dem, og her findes der en erfaringsmasse, en videnbank, en kunnen og en indsigt, som man ikke bare kan samle to-tre andre steder. Jeg tror, det bliver meget svært for nogle kommuner at skaffe folk, der kan de ting, og derfor vil jeg på dette område råde til, at vi får lavet en overgangsordning, så denne videnbank, dette erfaringscenter og disse ressourcer kan blive bevaret. Det kan være ½ år, 1 år, 1½ år, jeg ved det ikke, men det bør være således at alle de mange små kommuner, som på et eller andet tidspunkt får en gruppe flygtninge, de skal tage sig af, har et sted, de kan henvende sig til og trække på ressourcerne. Det må vi også forhandle om.

Flere har været inde på den økonomiske ydelse, og det lyder selvfølgelig højest mærkeligt, at vi giver mindre til dem, der har det sværest; men man skal ikke se på ydelsen alene. Netop de nyankomne har jo en række andre muligheder og rettigheder, bl.a. ret til at få økonomisk hjælp til nyanskaffelser, undervisning, transport til og fra undervisning og en række andre ting. Når alt det lægges sammen, er jeg ikke sikker på, at de er ringere stille, men jeg ville da helst give dem det maksimale, fordi de er i en svær situation og har brug for nogle af de ting, som kan gøre hverdagslivet lidt lettere. Men også det er noget, vi kan forhandle om.

Jeg skal også nævne bemyndigelserne, og jeg kunne tænke mig, at ministeren gerne ville af med nogle af dem. Han kunne f.eks. lige gennemgå dem en gang og se, om ikke det ville lette ham, hvis han i stedet for de 18 bemyndigelser, der er omtalt, kunne nøjes med ni, så Folketinget tager ansvaret for at fastlægge visse ting, og det må også kunne være forhandlingsstof. Vi skal jo hele tiden have for øje, at de mennesker, vi her lovgiver om, er i en overgangssituation. De står på Fredericias banegård i en omstillingsfase af deres liv, og så kan det godt være brugbart med visse specielle regler for specielle situationer – når de er midlertidige, vel at mærke.

Et par ord om integration: Integration kræver gensidighed. Det er ikke nok, at hovedet er villigt til at integrere sig, hvis den krop, det skal integreres med, er modvillig, så også af den grund er det vigtigt at have en god stemning i samfundet over for disse nye mennesker, så vi hjælper dem. Men selv om jeg nok mere end én gang gennem årene her fra denne talerstol har citeret en udtalelse, må jeg gentage den her. Det er den norske nobelpristager Fridtjof Nansen,